

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: A.T.**, státní příslušnost Ruská federace, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, s adresou pro doručování: Opletalova 1417/25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne **25. 4. 2012, čj. MV-7088-4/VS-2011**,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 25. 4. 2012, čj. MV-7088-4/VS-2011, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.**
- II. **Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13.922,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobce je cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt na území České republiky od 20. 8. 2001. Dne 18. 5. 2010 zahájilo Ministerstvo vnitra z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o pobytu cizinců“).

Rozhodnutím ze dne 10. 9. 2010, čj. OAM-16097-12/MC-2010, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, *I.* povolení k trvalému pobytu žalobce zrušilo dle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a *II.* žalobci dle § 77 odst. 3 tohoto zákona stanovilo lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu *I.* stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 25. 4. 2012, čj. MV-7088-4/VS-2011, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdila.

Mezi účastníky řízení je spor o to, zda tu byl důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

II. Stručný obsah žaloby

Sub IV. žaloby žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců a § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgány mylně, resp. nezákonně interpretovaly a aplikovaly neurčitý právní pojem *závažné narušení veřejného pořádku*. Podle správních orgánů lze to, že se žalobce na území České republiky dopustil trestné činnosti opakovaně, charakterizovat jako závažné narušení veřejného pořádku. K tomu, že jde o interpretaci nezákonnou a v rozporu s právem Evropských společenství, žalobce odkazuje kupř. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, čj. 5 As 51/2009-68. Žalobce se plně v korelaci s tímto judikátem Nejvyššího správního soudu domnívá, že veřejný pořádek je v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně vymezen ve směrnici Evropského Parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004 č. 2004/38fES o právu občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (a v dříve platné směrnici Rady č. 64/221IEHS, která byla prvně jmenovanou směrnicí nahrazena) a návazně v judikatuře Evropského soudního dvora. K závažné interpretaci neurčitého právního pojmu *závažné narušení veřejného pořádku*, která prezentovanou argumentaci správních orgánů na daný případ v podstatě vylučuje, pak došlo usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 4 As 4/2010-151. K otázce dopadů do rodinného a soukromého života, resp. k otázce aplikace neurčitého právního pojmu *závažné narušení veřejného pořádku*, odkazuje žalobce dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29. Žalovaná tedy postupovala nezákonně a v rozporu s relevantní judikaturou, a to nejen soudů českých, ale i Evropského soudního dvora. Žalobce si je vědom, že se dopustil protiprávního jednání, které bylo kvalifikováno jako trestný čin, přičemž nijak svoji vinu nezpochybňuje a rozhodnutí soudů respektuje. Trvá však na tom, že takové jednání v žádném případě nelze kvalifikovat jako závažné narušení veřejného pořádku, přičemž argumentaci správních orgánů, že se jedná o závažné narušení veřejného pořádku a to opakované, nelze v žádném případě ve světle aktuální judikatury přijmout. Trestná činnost, které se žalobce dopustil, minimálně v prvním případě je trestnou činností s minimálním stupněm společenské nebezpečnosti, kdy dokonce trestný čin dle § 180d trestního zákona z roku 1961 již aktuálně není trestný. Správní orgány se snaží nepřipustně dramatizovat trestnou činnost žalobce, přičemž při obou odsouzeních došlo k odsouzení sice za více trestných činů, nicméně v jednočinném souběhu, kdy žádné z těchto jednání nebylo hodnoceno v rámci kvalifikované skutkové podstaty trestného činu. Žalobce je přesvědčen, že ani dvě odsouzení ve svém souhrnu neumožňují závěr o tom, že se dopustil závažného narušení veřejného pořádku. Jinými slovy: i kdyby bylo ke zrušení povolení k trvalému pobytu stačilo „pouze“ závažné narušení veřejného pořádku, nebyly by

splněny zákonné podmínky pro takový postup. O to nepřijatelnější je, aby jednání, kterého se měl žalobce dopustit, bylo kvalifikováno jako opakované narušení veřejného pořádku.

Sub V. žaloby se namítá, že správní orgány dále porušily § 2 odst. 1 správního řádu. I kdyby se žalobce dopustil opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, je rozhodnutí žalovaného nepřiměřené a v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. Správní orgány se zásahem do soukromého a rodinného života řádně nezabývaly, když už avizovaná argumentace o možnosti zajistit si jiný pobytový status je neakceptovatelná. Žalovaná se nijak nevypořádala s délkou pobytu žalobce na území ČR, stejně jako s délkou pobytu jeho rodinných příslušníků, a její argumentaci nelze označit jinak než za nepřezkoumatelnou. Žalobce tu odkazuje na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášena pod č. 209/1992 Sb.) a na čl. VIII a IX Úmluvy o právech dítěte (vyhlášena pod č. 104/1991 Sb.). V této souvislosti je nutné nejen poznamenat, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků zcela jednoznačně převažuje nad jejím zájmem na případném neudělení pobytu cizinci (fakticky se rovnající ukončení jeho pobytu), ale je třeba odkázat taktéž na relevantní judikaturu správních soudů, ze které zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány jsou povinny při své činnosti respektovat mezinárodně právní závazky státu a ústavně právní předpisy (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 10 Ca 139/2007). Žalovaná tedy v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu nerespektovala mezinárodněprávní závazky České republiky ukotvené ve výše specifikovaných mezinárodních smlouvách, konkrétně právo na sloučení rodiny, které při rozhodování o odvolání vůbec nezohlednila. Přitom je žalované - minimálně z úřední činnosti - známo, že žalobce nemá žádnou jinou reálnou zákonnou možnost na získání jakéhokoli pobytového statusu na území ČR, pokud byl jeho trvalý pobyt zrušen z důvodu opakovaného závažného narušení veřejného pořádku.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se *ad IV.* žaloby vyjádřila tak, že v napadeném rozhodnutí jsou srozumitelně a přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které byl žalobci trvalý pobyt na území zrušen. Rozhodnutí žalované je podloženo konkrétními poznatky k osobě žalobce, na základě kterých byl učiněn závěr, že na území České republiky opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Žalovaná se při svém rozhodování opírala o sjednocující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, a vycházela ze skutečnosti, že obecně může být za „závažné narušení veřejného pořádku“ považováno pouze takové jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti. Žalované bylo známo, že žalobce byl na území již 5 x postížen v přestupkovém řízení, spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí, trestný čin řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, trestní čin ublížení na zdraví v jednočinném souběhu s trestným činem výtržnictví. Na základě těchto zjištění byl učiněn závěr, že žalobce na území opakovaně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek a na tomto závěru žalovaná setrvává. Odkaz žalobce na skutečnost, že trestný čin podle § 180d trestního zákona z roku 1961 již aktuálně není trestný, není v dané věci rozhodující. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, se v bodě 56 uvádí: „Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009-68, že za

narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.“. V bodě 31 citovaného usnesení je taktéž uvedeno: „Na jednu stranu lze jistě souhlasit s obecným závěrem, že veřejný pořádek nerovná se pouze určité normy, ba ani normy jediného normativního systému, a že naopak pojem veřejného pořádku předpokládá krom norem právních užití také norem morálních, sociálních, politických případně náboženských.“. Žalovaná je názoru, že jednání, kterých se žalobce na území České republiky dopustil, ukazují na jeho nerespekt k zákonům této hostitelské země, jakožto i na neúctu k lidskému životu a zdraví. Žalobce tímto svým úmyslným jednáním nepochybně závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Žalovaná taktéž upozorňuje na fakt, že žalobce není občanem Evropské unie ani jeho rodinným příslušníkem a Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES, na kterou v podané žalobě odkazuje, se na něj nevztahuje. Žalobce, jeho manželka i dcera jsou cizinci pocházející ze 3. země.

Ad V. žaloby se Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců vyjádřila tak, že odmítá námitku žalobce, že její závěr ve věci posouzení přiměřenosti dopadu jejího rozhodnutí do života žalobce je nepřezkoumatelný, a odkazuje na obsah svého rozhodnutí, v němž se touto otázkou zabývala. Žalovaná ověřila vazby žalobce na území a zvážila přiměřenost svého rozhodnutí, kterým bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu na území. V případě žalobce nebylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění a taktéž mu nebyl zakázán pobyt na území. Ust. čl. 8 Evropské úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Žalovaná zastává názor, že pokud rodinný ani soukromý život žalobce není v zemi jeho původu znemožněn, nepředstavuje žalobou napadené rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky nepřiměřený zásah do jeho rodinného či soukromého života. Žalovaná uvádí, že rodinný i soukromý život žalobce může být plnohodnotně realizován i mimo území České republiky. Žalobce je státní občan Ruské federace a jeho manželka je státní občanka Ukrajiny.

IV. Jednání

Při jednání před soudem dne 26. 11. 2013 zástupce žalobce mj. uvedl, že povinností správních orgánů bylo posuzovat, zda žalobce svým jednáním v první řadě narušil veřejný pořádek. První jednání, za které byl žalobce odsouzen Okresním soudem Cheb nejenom, že nemůže být závažným narušením veřejného pořádku, ale nejde ani o porušení veřejného pořádku. Maření výkonu úředního rozhodnutí a řízení bez řidičského oprávnění je svou povahou jednáním společensky nejméně škodlivým a v žádném případě nemůže být řeč o závažném narušení veřejného pořádku. Trestná činnost, za kterou byl žalobce odsouzen Okresním soudem Karlovy Vary, do jisté míry může být vnímána jako narušení veřejného pořádku. Za určitých okolností teoreticky až závažné. Na druhou stranu je třeba vnímat veškeré důvody, které vedly soud k rozhodnutí, a to zejména v souvislosti s rozhodováním o trestu. V souhrnu však nelze konstatovat, že došlo k opakovanému závažnému narušení veřejného pořádku tak, jak vyžaduje ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti se odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, čj. 7 As 90/2013-41, které se v obdobné situaci k výkladu pojmu závažného narušení veřejného

pořádku vyjadřuje, přičemž ani opakované odsouzení za trestnou činnost bez dalšího neumožňuje závěr o tom, že došlo k závažnému narušení veřejného pořádku.

Přestože správní orgány nesprávně vyhodnotily jeho jednání jako opakované závažné narušení veřejného pořádku, považuje žalobce za nutné vyjádřit se i k případné přiměřenosti takového rozhodnutí v situaci, kdy by závěry správních orgánů byly správné. Závěr správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí je naprosto nepřezkoumatelným, přičemž z obou rozhodnutí nelze dovodit konkrétní a přezkoumatelné odůvodnění toho, jakým způsobem správní orgány hodnotily závažnost jednání žalobce a intenzitu jeho rodinných a soukromých vazeb v České republice. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze dovodit pouze to, že ani délka pobytu, ani rodinné vazby, ani povinnost rodinných příslušníků následovat žalobce do země jeho původu nejsou natolik závažné, aby rozhodnutí bylo možno považovat za nepřiměřené. Takové odůvodnění je naprosto nepřezkoumatelné, přičemž obdobným způsobem k odůvodnění přistoupil i žalovaný správní orgán, který opakuje, že rozhodnutí není nepřiměřené s ohledem na následky jednání žalobce, tedy těžkou újmu na zdraví. I v této souvislosti se poukazuje na výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dle kterého v případě dlouhodobého pobytu žalobce na území České republiky naprosto zásadním soukromým a rodinným vazbám je třeba obzvláště pečlivě vážit důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu a podrobně zkoumat okolnosti spáchaných trestních činů, v nichž je spatřováno závažné narušení veřejného pořádku. Žalobce má za to, že žalovaná ne zcela chápe reálné důsledky vycestování celé rodiny, která má v České republice vytvořeny veškeré kořeny, každý z jejích členů zde žije převážnou část svého života a do své domovské země, která je navíc odlišná u žalobce a jeho manželky, se nemají kam vrátit. Ohledně toho, co by řádné a přezkoumatelné rozhodnutí o přiměřenosti mělo obsahovat, se odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39, dle kterého ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: 1. povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, 2. délka pobytu cizince v hostitelském státě, 3. doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku, 4. stěžovatelova rodinná situace, 5. počet nezletilých dětí a jejich věk, 6. rozsah, v jakém byl soukromý a rodinný život cizince narušen, 7. rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát, 8. imigrační historie dotčených osob a 9. věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Ve světle těchto požadavků se pak musí jevit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí správního orgánu I. stupně za naprosto nedostatečné a nepřezkoumatelné. Nakonec se poukazuje také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29, dle kterého i pro cizince z třetích zemí je třeba vykládat výhradu závažného narušení veřejného pořádku stejně jako pro občany EU a jejich rodinné příslušníky.

V. Vlastní argumentace soudu

Ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, o něž je v této věci spor, v rozhodné době znělo a dosud zní: „Ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.“. Z tohoto zákonného ustanovení plyne, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je – ve vztahu k projednávanému případu – podmíněno jednak

tím, že cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek, a jednak tím, že rozhodnutí správního orgánu bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

V.1 Závažné narušení veřejného pořádku

Námitku, že tu nedošlo ke splnění podmínky opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, nepokládá soud za důvodnou.

S touto podmínkou zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 10. 9. 2010, čj. OAM-16097-12/MC-2010, vyrovnal tak, že pojem závažné porušení veřejného pořádku není výslovně zákonem vymezen, avšak dá se charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky, a pokud cizinec svým protiprávním jednáním spáchal čin, který vedl až k pravomocnému odsouzení, má správní orgán za to, že toto jednání lze charakterizovat jako závažné narušení veřejného pořádku, a pokud se cizinec takového jednání dopustil opakovaně, což v tomto případě má správní orgán za prokázané, jedná se o opakované narušení veřejného pořádku. Cizinec se dopustil opakované závažného narušení veřejného pořádku a byl proto i opakovaně odsouzen. Závažného narušení veřejného pořádku se navíc dopustil spácháním více trestných činů, v jeho případě celkem čtyř. Cizinci byl z důvodu řízení pod vlivem alkoholu dne 20. 7. 2008 odebrán řidičský průkaz a vysloven zákaz řízení motorových vozidel, což cizinec ignoroval. Jak je patrné z rozsudku OS Cheb č.j.: 7 T 25/2009, cizinec si byl plně vědom skutečnosti, že nesmí řídit motorové vozidlo, přesto byl přistižen při řízení motorového vozidla. Z rozsudku OS Karlovy Vary č.j.: 6 T 77/2009 je naprosto zřejmé, že cizinec zcela bezdůvodně napadl člena ochranky diskotéky úderý pěstí a poté, co poškozený upadl na zem, v této činnosti pokračoval a na poškozeného útočil zejména kopy nohou do oblasti hlavy. Poté, co byl poškozený odveden svědky do předsálí, pokračoval výše uvedený cizinec v útoku pěstí na hlavu poškozeného, čímž mu způsobil zlomeniny nosních kůstek s vpáčením, nosní přepážky bez dislokace a přední stěny pravé čelistní dutiny s vpáčením a tržnou ránu na bradě, což vedlo k hospitalizaci poškozeného, který se musel podrobit operačnímu výkonu v celkové anestezii. Důsledkem popsání jednání účastníka řízení byl poškozený ode dne 25. 12. 2008 do 29. 5. 2009 ve stavu pracovní neschopnosti. Správnímu orgánu je známo, že popsání útoku se účastník řízení dopustil v součinnosti s dalšími cizinci, nicméně je z rozsudku patrné, že svědci události i samotný poškozený označili pana T.A. za osobu, která vedla hlavní inzulty proti hlavě a tělu poškozeného. Na základě uvedeného správní orgán nesouhlasí s názorem, že jeho účastník řízení se dopustil pouze ojedinělých excesů, které nelze považovat za závažné narušení veřejného pořádku. Rovněž nelze souhlasit s argumentací, že v současné době vede cizinec spořádaný život. Správní orgán dodává, že cizinci byl trest odnětí svobody z rozsudku OS Karlovy Vary č.j.: 6T 77/2009 podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let. Tudíž v případě další trestné činnosti by cizinci hrozila přeměna trestu na trest odnětí svobody nepodmíněně.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k tomu v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 25. 4. 2012, čj. MV-7088-4/VS-2011, vyjádřila tak, že vzala v úvahu sjednocující usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151. V tomto usnesení se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pokusil o sjednocení výkladu pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v judikatuře

Nejvyššího správního soudu a dospěl mj. k závěru, že narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Komise se tedy zabývala otázkou, zda jednání odvolatele lze chápat jako závažné narušení veřejného pořádku. Komise je názoru, že dodržování právních předpisů je jedním ze základních zájmů společnosti, který odvolatel ohrozil tím, že na území opakovaně spáchal úmyslné trestné činy. *Na to Komise cituje z odsuzujících rozsudků Okresního soudu v Chebu ze dne 9. 6. 2009, sp. zn. 7 T 25/2009, a Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 11. 1. 2010, čj. 6 T 77/2009-200.* Poté Komise uvádí, že v době před prvním odsouzením za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona byl odvolatel celkem 5x postižen v přestupkovém řízení pro spáchání přestupků v dopravě. Odvolatel se tedy nepoučil a od svého protiprávního jednání přes uložené sankce neupustil. Dokonce i soud v citovaném rozsudku ze dne 9. 6. 2009, sp. zn. 7 T 25/2009, uvedl: „*Jednání obžalovaného vykazuje typovou společenskou nebezpečnost jednání pro společnost.*“. K druhému odsouzení odvolatele došlo již za násilný trestný čin (§ 222 odst. 1 trestního zákona), kdy jiné osobě způsobil těžkou újmu na zdraví. Komise uvádí, že následky tohoto jednání odvolatele (těžká újma na zdraví), jakožto i způsob provedení útoku (kopáním obutou nohou do ležící osoby v oblasti hlavy a obličeje), tak jak jej soud popsal v citovaném rozsudku ze dne 11. 1. 2010, čj. 6 T 77/2009-200, nijak nesnižuje závažnost tohoto jednání, spíše naopak. Tímto svým jednáním odvolatel taktéž narušil právo druhého člověka na zdraví. Ze strany odvolatele se navíc podle citovaného rozsudku jednalo o bezdůvodné fyzické napadení, což dle názoru Komise zvyšuje nebezpečnost takového jednání. Komise toto jednání odvolatele vyhodnotila jako závažné narušení veřejného pořádku. Ministerstvo vnitra správní řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu zahájilo dne 1. 6. 2010, tedy v době, kdy posuzované jednání odvolatele bylo chápáno jako aktuální ohrožení zájmů společnosti a kdy odvolateli plynula zkušební doba, která skončila až dne 4. 8. 2011. V tomto smyslu se ve svém rozhodnutí vyjádřilo i Ministerstvo vnitra. Komise konstatuje, že ze strany odvolatele šlo tedy o jednání aktuální, osobní a úmyslné, představující závažné ohrožení zájmů české společnosti. Nebezpečnost jednání odvolatele pro společnost Komise spatřuje nejenom v samotné prokázané trestné činnosti, ale i v tom, že se takového jednání na území dopustil opakovaně a nelze tedy hovořit o ojedinělém excesu.

Ohledně tohoto žalobního bodu se soud ztotožňuje s názorem správních orgánů, že žalobce opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Trestné činy, které žalobce spáchal dne 25. 12. 2008, představují závažné narušení veřejného pořádku už tím, že za trestný čin ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 trestního zákona z roku 1961 hrozilo pachateli odnětí svobody na dvě léta až osm let. Trestné činy, které žalobce spáchal dne 19. 2. 2009, představují závažné narušení veřejného pořádku už tím, že trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. c) trestního zákona z roku 1961 objektivně náležel mezi trestné činy proti pořádku ve věcech veřejných. Znak „opakovaně“ je dán spácháním trestného činu ublížení na zdraví podle § 222 odst. 1 v jednočinném souběhu s trestným činem výtržnictví podle § 202 odst. 1 a spácháním trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. c) a trestného činu řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění podle § 180d, vše podle trestního zákona z roku 1961 (na řečeném nic podstatného nemění ani to, že řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění posléze zůstalo toliko správním deliktem).

Mezi spácháním výše uvedených trestných činů a dobou rozhodování správních orgánů nenastala ani taková časová prodleva, která by naplnění této podmínky zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu problematizovala. V podrobnostech se odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně i Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

V.2 Přiměřenost rozhodnutí správního orgánu

Námitku, týkající se přiměřenosti zásahu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud za důvodnou považuje.

S touto podmínkou zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 10. 9. 2010, čj. OAM-16097-12/MC-2010, vyrovnal tak, že zrušení povolení k trvalému pobytu výše uvedenému cizinci je zásahem do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak nikoli nepřiměřeným. Dle cizineckého informačního systému CIS cizinec získal trvalý pobyt za účelem sloučení rodiny s cizincem a v současné době má v České republice manželku a dceru, které mají rovněž uděleno povolení k trvalému pobytu, a tímto rozhodnutím nedojde k zásahu do jejich pobytového statusu. Uvedené skutečnosti neznamenají, že by vydané rozhodnutí mělo nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince. Správní orgán dále dodává, že za nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince nelze rovněž akceptovat délku jeho pobytu v České republice. Za nepřiměřený zásah nelze také považovat tu skutečnost, že cizinec v České republice pracuje a vlastní majetek. Cizinec se dopustil závažného narušení veřejného pořádku, tohoto závažného narušení veřejného pořádku se dopustil vědomě a opakovaně, kdy v případě prvního odsouzení naprosto ignoroval rozhodnutí o zákazu řízení předcházející odsouzení, přestože si tohoto zákazu byl plně vědom. Na základě uvedeného správní orgán konstatuje, že vydané rozhodnutí je zásahem do soukromého nebo rodinného života cizince, avšak tento zásah není nepřiměřený i s ohledem na zjištěné okolnosti. Cizinec si navíc zásah do svého soukromého a rodinného života zapříčinil sám svým úmyslným opakovaným protiprávním jednáním. Cizinec ignoroval nařízení správního orgánu a byl odsouzen pro spáchání trestných činů maření úředního rozhodnutí a vykázaní a řízení motorových vozidel bez řidičského oprávnění a rovněž se dopustil trestné činnosti násilného charakteru a této násilné trestné činnosti se dopustil bez jakéhokoliv důvodu. Správní orgán navíc zrušením povolení k trvalému pobytu nezabývá cizince možností dál v České republice pobývat se svou rodinou, pracovat a spravovat majetek, pouze si svůj pobytový status musí upravit jinak. Na základě uvedených skutečností správní orgán konstatuje, že v daném případě vydané rozhodnutí nemá nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života cizince.

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k tomu v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 25. 4. 2012, čj. MV-7088-4/VS-2011, vyjádřila tak, že vycházela i z dostupné judikatury Evropského soudu pro lidská práva, ze které vyplývá, že tento soud při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života přihlíží rovněž k závažnosti spáchaného trestného činu. Komise si je vědoma toho, že zrušení trvalého pobytu odvolateli je zásahem do jeho života i života jeho rodiny. Komise je současně názoru, že tento zásah do soukromého a rodinného života odvolatele je přiměřený, a to s ohledem na jím způsobený následek (těžká újma na zdraví). Komise uvádí, že povolení k trvalému pobytu na území bylo zrušeno pouze odvolateli, tedy nikoliv jeho manželce ani dceři, které mohou na území pobývat i nadále. Rovněž otec odvolatele, který na území žije na základě povolení

k trvalému pobytu (sloučení s občankou České republiky), není napadeným rozhodnutím ve svém dalším pobytu na území nijak dotčen. Setrvání rodinných příslušníků odvolatele, kteří jsou státní občané Ukrajiny, na území České republiky, je jejich svobodným rozhodnutím. Pokud se rodinní příslušníci odvolatele rozhodnou po jeho vycestování na území České republiky nadále setrvat, může odvolatel osobní styk s nimi vykonávat pomocí krátkodobých víz na území, nebo mimo území v zemích jejich původu (Ukrajina nebo Ruská federace, jejímž státním občanem je odvolatel). V budoucnu může odvolatel požádat o povolení k dlouhodobému pobytu, pokud splní zákonem stanovené podmínky. Komise v této souvislosti upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil vtom smyslu, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování. V případě odvolatele taková situace nenastala, neboť zákaz pobytu mu na území udělen nebyl. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 11. 2011, čj. 9 As 71/2010-112, vyslovil, že *odepření práva trvalého pobytu cizince představuje - na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění - opatření omezující volný pohyb osoby velmi nízkou intenzitou, když cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, ale pouze mu neuděluje nejvyšší druh pobytu na území České republiky. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu.* Skutečnost, že odvolatel na území pracuje, má zde majetek a přátele, nelze dle názoru Komise chápat jako okolnost, která by svědčila závěru o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života odvolatele, a to právě s ohledem na následek, který svým úmyslným jednáním druhému člověku způsobil.

K tomuto žalobnímu bodu zdejší soud konstatuje, že soudní judikatura bezpochyby představuje zásadní vodítko i pro rozhodovací činnost správních orgánů. Právními větami lze někdy podepřít i protichůdná stanoviska; stačí nedbat toho, že rozhodnutí soudu je spjato s určitou právní úpravou a určitým skutkovým stavem.

V daném případě jde o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Trvalý pobyt cizince na našem území bývá zpravidla spjat s oslabením jeho vazeb k jeho rodné zemi nebo k jiné zemi, v níž delší dobu pobýval a z jejíhož území k nám přišel. Při posuzování přiměřenosti zrušení platnosti povolení k takovému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince proto musí správní orgány volit náročnější přístup a aplikovat adekvátnější kritéria než u jiných druhů pobytu.

Žalovaný správní orgán se dovolává toho, že Evropský soud pro lidská práva při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života přihlíží rovněž k závažnosti spáchaného trestného činu. I kdyby tento právní názor byl plně aplikovatelný i na české právní prostředí, které v některých případech přiznává účastníkům řízení výhodnější postavení, než jaké představují základní standardy, je tu jasně použito výrazu „rovněž“, což těžko přetlumočit jinak, než že se zde musí přihlížet k více kritériím, z nichž závažnost spáchaného trestného činu je jen jedním v řadě. A jen pro úplnost: správní orgány by se při

takovém přístupu musely vyrovnat také se široce koncipovaným zákazem započítávání dvojího následku.

Správní orgán I. stupně rozhodoval ze dne 10. 9. 2010, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodovala dne 25. 4. 2012. I když v souladu se zákonem dokončily řízení podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2010, nic nemohlo správním orgánům bránit, aby přihlédly – ne jako k účinnému právu, nýbrž jako k interpretační pomůcce – k legislativnímu vymezení pojmu „přiměřenost“ provedenému s účinností od 1. 1. 2011 v § 174a zákona o pobytu cizinců: „Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“. Přihlédnout ovšem měly toliko přiměřeně, neboť v § 174a tohoto zákona jde o posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí jako takových, kdežto v § 77 odst. 2 uvedeného zákona se jedná o přiměřenost rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

Následně se k srovnatelné věci přehledně vyjádřil Nejvyšší správní soud v žalobcem citovaném rozsudku ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012-39:

„[25] Pokud jde o druhou podmínku, přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011-60, zejména bod 23; rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008-75; srov. rovněž rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, čj. 22 A 33/2010-35; či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, čj. 10 Ca 330/2006-89). V této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z novější judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; Konstantinov proti Nizozemsku, rozsudek, 26. 4. 2007, č. 16351/03, § 52; či Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, str. 958-959). V této souvislosti zdejší soud připomíná, že přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

[26] Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba,

jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Üner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“.

Z rekapitulace rozhodnutí správních orgánů je patrné, že bylo vzato v úvahu, že se žalobce dopustil zejména těžké újmy na zdraví, že nic není nepřiměřeným zásahem do jeho života a že v budoucnu může požádat o povolení k dlouhodobému pobytu (pokud splní zákonem stanovené podmínky). V takovémto odůvodnění však zdejší soud v žádném případě nespatřuje adekvátní – a svrchu uvedeným právním názorům odpovídající – vyrovnání se s kritérii přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Z § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 12. 2010, plyne, že platnost povolení k trvalému pobytu lze zrušit pouze tehdy, pokud jsou kumulativně splněny následující dvě podmínky. Za první, cizinec musí opakovaně závažným způsobem narušit veřejný pořádek (nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu). Za druhé, zrušení trvalého pobytu cizince musí být přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Pokud jedna z těchto dvou podmínek není splněna, nelze platnost povolení k trvalému pobytu zrušit. Důkazní břemeno ohledně naplnění obou výše uvedených podmínek nese správní orgán.

V daném případě se správní orgán I. stupně ani odvolací správní orgán náležitě nezabývaly podmínkou přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto byla žaloba shledána důvodnou. Jelikož podaná žaloba byla v tomto rozsahu shledána důvodnou, soud podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost a pro vady řízení zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **12.200,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3.000,- Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,- Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši poskytnuté před 1. 1. 2013, tj. po 2.100,- Kč, a jeden úkon právní služby v plné výši poskytnutý po 31. 12. 2012, tj. za 3.100,- Kč, a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 7, § 9, § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání před soudem. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku **1.722,- Kč** odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 26. listopadu 2013

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D.,v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová